

for“, fjernes. Jeg synes nemlig, at hele Ændringsforslaget, som det foreligger, er ganske klart formet, og derfor gør denne Sætning i Virkeligheden det hele mere uklart og først og fremmest usikkert. Jeg hørte vel, at Venstres Ordfører (Lambæk) omtalte, at det blev vanskeligt at drage Linierne; og det er selvfølgelig rigtigt. For hver Gang, der foretages en ny Ændring i en Lov af den Art, vil der skabes en hel Del Vanskeligheder, indtil der er skabt Praksis. Men disse Vanskeligheder er det ganske sikkert ikke saa uoverkommeligt at overvinde, og jeg regner med, at Usikkerheden i Lovens Bestemmelser maa vige, den maa fjernes, saaledes at de forsikrede bliver ganske klare over, hvor deres Ret er.

Jeg kunde ønske en Ændring i Forslagets Bestemmelser med Hensyn til Redning af Menneskeliv og Forebyggelse af Ulykker i Lovens § 3. Nu vil Forsikringen komme til at omfatte ogsaa saadanne Tilfælde, naar de sker i Sammenhæng med Beskæftigelse eller under Færden til og fra Arbejdet; altsaa „Færden til og fra Arbejdssted“ er den Udvidelse, der finder Sted i denne Paragraf. Det vil altsaa sige, at naar en Arbejder, som paa Vejen hjem i Middags-tiden ser et Menneske i Livsfare et Stykke borte fra hans lige Vej, kommer til Skade under Forsøget paa at redde det Menneske, som er i Fare, saa kan Tilfældet afvises; han er afvejet fra den lige Vej, og Tilfældet kan derfor afvises baade efter Forslagets Ordlyd og efter Ministerens Motivering ved Fremsættelsen af Forslaget. Vi kan ogsaa tænke os, et andet Tilfælde. Hvis en Arbejder paa Hjemvejen møder et Par løbske Heste og søger at standse dem for at forebygge Ulykke, kan han faa Erstatning, hvis han kommer til Skade, naar det sker under almindelige Forhold paa Vejen fra Arbejdsstedet. Men foretager han ganske den samme Handling udenfor Arbejdstiden, i sin Fritid, paa en Søndag f. Eks., saa hører det ikke ind under Loven. Det forekommer mig, at dette bør ændres, saaledes at hvis nogen kommer til Skade under Forsøg paa at redde Menneskeliv eller Forsøg paa at forebygge Ulykker, bør han have Erstatning. Og det bør bestemmes saa meget mere, som Arbejdsgiveren ikke derved faar nogen ny Byrde, idet Udgiften for Selskaberne i Anledning af denne Bestemmelse betales af Statskassen. I Henhold til § 74 skal Udgiften, som paaføres Selskaberne efter § 3 — altsaa som Følge af dette specielle Forsøg paa at redde Menneskeliv eller Forebyggelse af større Ulykker —, afholdes af Statskassen efter Krav af Ulykkesforsikringsselskabet.

I § 9 genfindes den gamle Bestemmelse om, at Sygekassenævnet indstiller Repræsentanterne for de forsikrede i Landbrugsafdelingen. Jeg ønsker dette ændret til, at det skal være De samvirkende Fagforbund, som skal have Indstillingsret lige saa vel for Landarbejdernes Vedkommende. Organisationen er tilsluttet til De samvirkende Fagforbund, som har Indstillingsretten for alle de øvrige Arbejdere, der er tilknyttet til dette Forbund. Denne Ændring vil vi antagelig meget hurtigt kunne opnaa Enighed om; jeg tænker mig ikke, det skal forarsage stor Strid.

Jeg har intet imod, at Søfart og Industri slaas sammen til een Afdeling i den højtærede Ministers Forslag. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at det er en Simplificering, og jeg synes, at dette alene berettiger til at foretage denne Ændring. Jeg har imidlertid bemærket, at der er en vis Uoverensstemmelse — jeg tør vel næsten sige til en vis Grad Stridighed — mellem disse forskellige gensidige Selskabers Afdelinger; og jeg vil derfor henstille den Tanke til den højtærede Ministers Undersøgelse og Overvejelse, om der ikke er Mulighed for, at disse forskellige Selskaber, der jo omfatter saa beslægtede Næringsbrug som Søfart og Fiskeri, kunde slaas sammen til et eneste stort Selskab, hvilket vilde betyde en større økonomisk Bæreevne. Det er det, der er Vanskeligheden for dem i Øjeblikket, at de stykkes ud i saa smaa Selskaber, at de har Vanskelighed ved at komme over det i økonomisk Henseende, og det er en berettiget Klage. Er der ikke Mulighed for at skabe et større Selskab med saadanne Forsikringsbetingelser med Hensyn til de forskellige Fareklasser, at der kan skabes en nogenlunde retfærdig Ordning?

Der er ogsaa et Spørgsmaal, som er stærkt fremme med Hensyn til Partsfiskere, om de skal betragtes som Arbejdere eller som Arbejdsgivere. Paa dette Omraade kan vi vist ikke komme anden Vej end den, der er anvist i Loven, og Lovens Vej er denne, at enhver, der ikke beskæftiger Lønarbejdere, men selv optræder som Arbejdsgiver, der antager Arbejde til Udførelse, er at betragte som selvstændig erhvervsdrivende. Dette maa overført paa Fiskerne sige, at de, der er Partsfiskere og er Medejere af Baade og Redskaber, maa være at betragte som Arbejdsgivere, altsaa som selvstændige næringsdrivende, medens de, der arbejder for Løn, selv om denne Løn udbetales som Andel eller Part, eller hvad man vil kalde det, faktisk kun er